Stella Tarakson

eu, supererou

Cafeneaua animalelor magice

Shazza, papagalul nostalgic

Ilustrații de Fabiana Attanasio

corint junior

Stella Tarakson

Cafeneaua animalelor magice

Shazza, papagalul nostalgic

Ilustrații de
Fabiana Attanasio

Traducere din limba engleză
de Roxana Mirică

corintjunior

Capitolul unu

— Unde vreți să punem espresorul? întrebă un bărbat în salopetă, care căra o cutie mare și grea în brațe.

— Pe tejgheaua aceea, în stânga.

Mama lui Ellie își frecă mâinile cu entuziasm și spuse:

— Chiar se întâmplă! În curând, vom putea deschide!

Ellie nu-și mai văzuse mama atât de fericită de ani buni. Nici măcar vestea îngrijorătoare primită cu o zi în urmă nu reușise s-o tulbure. Ellie auzise din întâmplare un bărbat vorbind despre planurile lui de a construi peste drum o clădire în care aveau să se deschidă și alte cafenele. Acestea urmau să fie curate și moderne, spre deosebire de cafeneaua mamei sale, amenajată la parterul unei clădiri vechi și ponosite. Bărbatul mai spusese că, odată ce cafeneaua mamei ei avea să dea faliment, urma să i-o cumpere pe o nimica toată.

Mama lui Ellie nu se speriase.

— Nu am de gând să mă las intimidată de dezvoltatorii imobiliari, insistase ea. Oamenii vor veni la noi tocmai fiindcă suntem altfel. Nu există nicio altă cafenea

cu pisici pe aici! Pissicino va avea succes, ai să vezi.

Ellie se bucura că mama ei e atât de încrezătoare, dar și-ar fi dorit să ia amenințarea mai în serios. Măcar Ellie putea încerca să afle mai multe despre acel plan. Ellie și noul ei prieten, Blake, nu aveau cum să nu se îngrijoreze.

— De ce nu există și cafenele cu câini? întrebă Blake, ținându-și la piept puiul de labrador, care se zbătea.

Blake și părinții lui se mutaseră în apartamentul de la etajul doi, deasupra cafenelei, iar Ellie și mama ei locuiau la primul etaj. Veniseră din Australia în Anglia

ca să înființeze un centru pentru salvarea animalelor.

Întrebarea lui Blake o făcu pe Ellie să-și dea ochii peste cap.

— Poate fiindcă oamenilor nu le place să fie acoperiți cu bale de câini.

Ellie nu fusese niciodată mare iubitoare de câini. Pisicile erau mai calme, mai tăcute și mai curate, iar Ellie și mama ei aveau opt. Toate aveau să facă parte din noua cafenea. Totuși, trebuia să recunoască: începea să-l îndrăgească pe Cioco, care era tare simpatic. Îi ciufuli blănița din jurul urechilor, iar cățelușul dădu din coadă.

— Vezi, Ellie? spuse Cioco, lovindu-l pe Blake cu coada. Nu te ling.

— Exact. Înveți repede..., începu Ellie să spună, dar Blake o opri cu o privire aspră.

Ellie tăcu numaidecât. Se uită spre mama ei, să vadă dacă observase, dar ea era ocupată să-i supravegheze pe bărbații care instalau espresorul.

Ellie și Blake aveau o înțelegere. Cel puțin deocamdată, nu aveau de gând să spună nimănui că pot vorbi cu animalele. Era mai distractiv să țină secretul doar pentru ei.

Ellie și Blake nu știau exact cum se întâmplase, dar noua lor putere nemaipomenită părea să aibă legătură cu un telefon vechi pe care îl găsiseră. Totul începuse ca prin magie, imediat după ce copiii formaseră numerele de-abia vizibile de pe bucățica de hârtie din mijlocul discului.

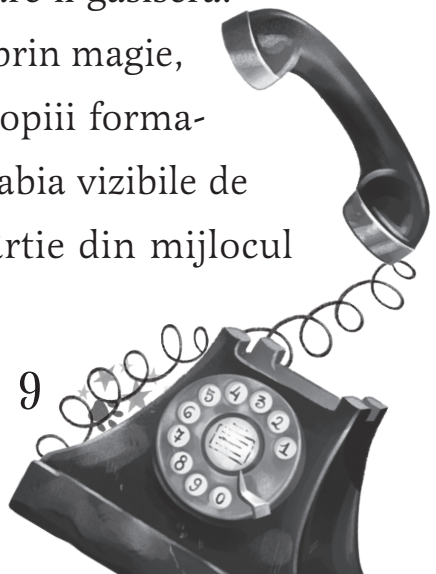

— Scuze! Ai grijă!

Ellie simți ceva tare lovindu-se de spatele ei. Se dădu înapoi când un bărbat care

ducea un covor își făcu loc pe lângă ea și ajunse fix în calea altor doi bărbați care mutau o masă.

— Ce-ar fi să ieșiți puțin afară? le propuse mama, arătând locul unde voia să fie așezată masa. Mai distrați-vă puțin până începe școala. E un parc chiar peste drum. Ați putea să vă luați blocul de desen și să desenați ceva pentru mine.

Ellie și Blake se priviră cu subînțeles. Cu o zi în urmă, bărbatul spusese că noul complex urma să fie construit peste drum.

Ellie își luă repede trusa de desen, iar Blake îi puse lesa lui Cioco și ieșiră.

— Hai să vedem dacă reușim să aflăm ce se întâmplă! spuse Blake.

— Tocmai la asta mă gândeam și eu, încuviință Ellie. Dar cum?

— Nu știu sigur. Poate au pus niște panouri pe lângă parc.

În timp ce așteptau să se facă verde la semafor, lui Ellie îi veni o idee.

— Hei, crezi că putem vorbi cu animalele și când suntem afară? Sau numai acasă, unde e telefonul?

— Cioco? spuse Blake, privind în jos spre cățelul care trăgea de lesă. Ne mai înțelegi?

— La plimbare! La plimbare! La plimbare! La plimbare!

În acel moment, Cioco nu făcea decât să repete entuziasmat „La plimbare!", dar pentru Blake era suficient. Îi aruncă lui Ellie un zâmbet larg, de parcă ar fi vrut să spună: „Ăsta-i răspunsul!"

— Dar crezi că magia funcționează numai pentru noi? întrebă Ellie.

— Adică numai noi, Cioco, pisicile și șoarecii?

— Hai să vedem acum, cât suntem pe-afară! propuse Blake. O să încercăm să vorbim și cu alte animale.

Ellie încuviință din cap și își încrucișă discret degetele.

Cutreierară parcul în căutarea unor panouri care anunțau noi lucrări de construcție. În același timp, se uitau în jur după animale cu care să vorbească. Nu era deloc ușor. Prin parc erau o mulțime de câini, dar stăpânii îi supravegheau îndeaproape. Păsările zburau pe lângă ei, însă copiii nu voiau să atragă atenția strigând după ele. O veveriță îi privi, curioasă, dar Cioco o puse pe fugă.

— Nici urmă de vreun panou sau de vreun anunț, spuse Ellie după ce făcuseră turul întregului parc.

Blake ridică din umeri.

— Poate ar trebui să mai facem o tură, în caz că ne-a scăpat ceva.

— Du-te tu, dacă vrei. Eu vreau să fac repede o schiță pentru mama.

Ellie se așeză pe o bancă de lemn, la umbra unui stejar mare.

— Bine. Hai, Cioco, vii?

Micul labrador maro se învârti în cerc.

— Am să fug ca gândul! lătră el.

Apoi o zbughi, iar Blake fu nevoit să alerge ca să-l ajungă.

— Ține-mi pumnii! strigă Blake spre Ellie, în timp ce pornea în fugă.

Ellie le făcu pa-pa cu mâna, apoi își deschise blocul de desen. Văzu desenul casei ei vechi și dădu repede la o pagină nouă. Trecuseră mai bine de două săptămâni de când Ellie se mutase

din casa ei veche, unde totul îi era atât de cunoscut, și încă îi era dor de ea. Totuși, faptul că îl cunoscuse pe Blake și că putea vorbi cu animalele îi oferise destule alte lucruri la care să se gândească.

Ce bine ar fi fost să nu trebuiască să meargă la o școală nouă și să încerce să-și facă prieteni noi! Numai că asta urma să se întâmple abia peste o săptămână, își aminti ea. Până atunci, avea să se distreze exersându-și noua abilitate de a vorbi cu animalele.

Privi în jur, căutând ceva de desenat, și privirea i se opri asupra unor trandafiri

care încă erau înfloriți – florile preferate ale mamei ei.

Ellie își strânse buzele, concentrată. Tocmai se apucase să schițeze tulpinile lungi, când...

— Aairrk!

Din stejar țâșni ceva mare, alb și gălăgios, direct spre fața ei.

Îngrijorați pentru viitorul cafenelei cu pisici, Ellie și Blake merg să investigheze în *parc* zvonul privind vânzarea acesteia. Parcul este locul perfect pentru a-și testa noua capacitate, aceea de a înțelege animalele. Aici, descoperă *o pasăre* dispusă să le vorbească – un papagal special, ca niciun altul în Australia, țara lui natală.

Cacaduul *Shazza* este zgomotos, autoritar și constant preocupat să găsească „papa bun". Își dorește foarte mult să se întoarcă în *Australia*, însă deocamdată se mulțumește să-i însoțească pe Blake și Ellie acasă.

În această a doua aventură din seria *Cafenelei animalelor magice*, Ellie și Blake învață că e la fel de greu să te înțelegi cu animalele cum e să te înțelegi cu oamenii. Alătură-te lor ca să vezi dacă reușesc să salveze cafeneaua!

7+

ISBN: 978-630-361-495-3

9 786303 614953

www.edituracorint.ro